

Óli Jacobsen

olijacobsen@post.olivant.fo

Hvítusunnuferð til Stóru Dímun

Í 1921 skrivaði fyrrverandi sandsprestur Jørgen Falk Rønne eina áhugaverda frásøgn um eina ferð til Dímunar. Henda søga er eitt frálíkt ískoyti til okkara lýsing av Dímun

Klokken er kun fire, men Pinse-solen er længst oppe paa Himlen i Nordøst og letter nu over Fjeld-kammen kastende sit lys over den engfriske Dal, der er saa grøn og kraftig, at ingen Maler ejer Farver til at gengive den.

Gaarde og huse ligger endnu søvndrukne; en enkelt hvid Røgsøjle stiger lodret mod Himlen og fortæller om vaagnende Liv, og nede ved Fjeldsøen staar en flok Køer ude i Vandet og drikker ganske stille, som nænner de ikke at slaa dette blanke Spejl i Stykker eller bryde denne Stilhed.

Havet er blankt. Ikke en Krusning, ikke en Skygge over den vældige Flade, der vugger i brede sagte Dønninger og kaster Sollyset som et blankt poleret Skjold.

Vi 12 Mand staar nede i Fjæren ved Baaden. Der er de 8 Baadsmænd i Helligdagspuds. Skindklæder og Overtræk bliver der næppe brug for i Dag. Paa St. Dimon venter herligt Traktement, saa der behøves ikke megen Tanke paa den side af Udrustningen.

Endelig er der to Passagerer. Der er altid vældig Konkurrence om at komme til Dimon, og der ansøges længe i Forvejen. Disse er altsaa de

lykkelige, og Lykken straalere om kap med Solen – for en Pinsetur dog!

Hugt verður eftir prestaflagginum

En lille Flok Morgenduelige har samlet sig for at vinke Farvel. Præsteflaget sættes, Aarerne falder i Vandet og Baaden skærer frem i Søspejlet.

I Aften vil hele Bygden staa dernede og spejde efter Baaden, og de vil især se efter Flaget. Thi det er hændt, at Baaden ikke kom, og det er hændt, at den er kommet uden Flag med Lig i Skuden. Der sidder en Præsteenke i København, der har oplevet det, og det var endda hendes egen Mand (Rudolf Jensen,) der laa Død og Knust i Baaden.

Ude paa den brede Bugt stryger Huerne af, og medens de lysegrønne Fjelde staar andægtigt omkring, medens Edderfugleflokken lytter, og Sælen løfter sit tavse Hoved med de undrende Øjne og det vaade Overskæg over Havspejlet, istemmes Pinsesalmen af kraftige Mandsrøster:

*Ære være Gud i Himmerig
Sit Lys han paa Jord mon Tænde
Sendte os sin Helligaand
At Hjertet i Brystet mon brænde*

Psamle efter Psalme, og efter at Aarerne har begyndt deres rappe Slag, er vi ude paa det store Atlanterhav. 4 Mil at ro eller deromkring, men Strømmen bærer.

Hetta hevði eingin arkitektur kunnað gjørt

Derude ligger den underlige Ø med de lodrette Stenvægge. Om dens øverste Toppe ligger en Hvid Taage-sky. Den synes saa nær, og dog gaar Time efter Time, inden vi er inde under disse vældige Sider, hvor man endnu paa ½ Mils Afstand maa lægge Hovedet tilbage for at se op til den øverste grønne Top.

Endelig naar vi helt ind under Øen. Mægtige Stenpiller, vældige Kapitæler, Stenflader af uhyre imponerende Størrelser, saa Straatage, Buer og Fremspring – ingen Arkitekt i Verden har ud-tænkt noget saa storstilet og gribende som denne tause Vælde, der faar Mennesket til at blive lille og synke hen i Andagt. Der er herinde i Skyggen en Alvor og en Højhed, som talte Gud selv i den mægtigste Domkirke. Og ganske sagte akkompagnerer Havet med dybe Orgeltoner. Her har jeg set selv de letteste Verdensmennesker blive stille, som stod de for Guds Ansigt, ikke Ord kom over deres Læber.

Fuglur í milliðatali

Men derude, hvor Pinsesolen straalere og bager ind i Fjeldvæggene, der er der Liv, et Myldrende flagrende, skrigende, spillende Liv af Millioner af Fugle. Der dukker de og fisker og slaas, der flagrer de som Fluere i Høst. Den tykke Lunde med sit røde Næb, den tunge Lomvi, der kan æde saa ustyrlig mange Sild uden at revne, og Tusinder og atter Tusinder af hvide Maager, hvis hvide Vinger breder sig som en Sky over os og tager af for Solbranden.

Rede ved Rede saa langt Øjet naar. Række efter Række fredeligt efter hinanden, atter finder Fuglen den gamle Plet, naar den kommer tilbage om Vaaren, og de Aargamle Fugle, der endnu ikke er blevet Familiefædre, ligger trofast paa Havet foran det gamle Hjem.

Var Fjeldet dernede i Skyggen som den vældige Domkirke, saa er Fjeld og Hav som en Torveplads, en Markedsplads af de allerlivligste med et evindeligt Skrig og Skraal, saa man bliver ganske ør i Hovedet.

Se, højt deroppe paa Kanten staar Dimonbonden og hans Folk og ser efter os. De ser ud som Fluere,

Her eru teir komnir við posti til Dímunar. Ovast er Kjørtan Hentze. Niðari maðurin er dani, helst frá postverkinum

saa bitte smaa – nu kommer vi, blot om Pynten, saa er vi ved det eneste Sted, hvor man kan lande paa Øen – om da ellers Vej og Hav holder sig stille, for der skal rigtignok ikke meget til at lukke denne smalle Klipperevne, hvor man kryber op paa Strømpesokker over slibrige, plaskvaade Klippeblokke.

En halv Fjerdingvej under Øen, op over vældige Blokke, ned i dybe Huller med Bøjet Ryg, ned gennem smalle Kroge ud og ind, paa Knæerne eller oprejst, snart krybe, snart springe, det er en overordentlig Gymnastik, her hvor Solen bager, og saa endelig op ad den berømte eller snarere berygtede Dimonopgang, Rundetaarns Højde 6 Gange eller maaske 7, ad Stien i den bratte Klippevæg med Afgrunden under sig, uden skærmende Rækværk eller noget af den slags, somme Tider kun 2 Planker ved siden af hinanden dækkede med Græstrøv, og saa Trappen til sidst, inden man dukker op i det grønne deroppe paa den underlige Ø. Aa! Man kunde vride sin Skjorte, men nøjes med at kaste sig ned i al denne Frodighed, thi intet Steds er der vel saa Frodigt som her, hvor tykt saftigt Græs vælder frem af en Jordbund, der bestaar af Fugleguano.

Nej, hvor er her dejligt. Dernede under ens Fødder, det store, store Hav, der synes uden grænser med høje Bjergøer, svømmende i graa Dis, og heroppe en lille bitte

Verden for sig selv. En eneste Gaard med Græstørvtag og svære Kampestensmure, hvor Mennesker fødes, lever, dør, lider og fryder sig saa ganske udenfor den store Verden, ganske afskaaret fra Menneskeheden Aarets 8 Maaneder og i Sommertiden kun besøgt enkelte Gange.

Sermerkt hvítusunnu-gudstænasta

Der er saa trangt i Kirken – den har kun Plads til 20 – saa vi samles alle paa den grønne Vold og holder vor Pinsefest og Pinseprædiken midt i Guds jordske Herlighed. Maager flyver os ganske nær, lægger Hovedet paa siden og lytter. Lunden staar uden for sin Husdør ikke 5 Favne Borte og ser paa os, mens Bækken springer ud over Fjeldranden syngende sin lille Melodi med sølvklar stemme.

Mod Aften gaar det hjemad. I Nord staar Solen luende rød., mild, og klar ligger den lyse Nat. Sejen springer paa den blanke Bugt, men rundt om den staar de tause tusindaarsfjelde mørke og alvorlige.

Komandi partur

Í komandi parti verður greitt frá, tá ið Óla Jákup varð bjarg-aður av hundi og Hansina verður einkja aðru ferð

Tað var ikki so lægið, at Jørgen Falk Rønne prestur var hugtikin av Stóru Dímun